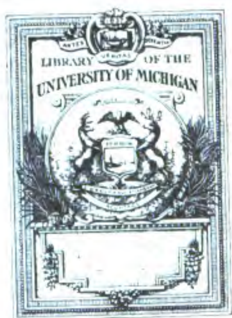
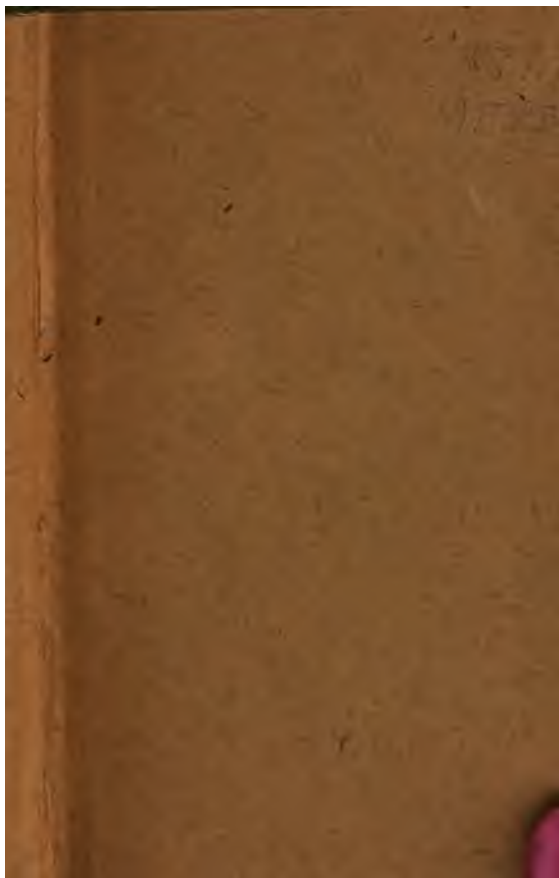

ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN

ΝΕΑΡΑ ΛΥΡΑ.

ΗΤΟΙ,

ΩΔΑΙ ΙΕΡΑΙ,

ΚΑΙ ΗΘΙΚΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ,

ΔΙΑ ΤΗΝ

ΝΕΟΛΑΙΑΝ.

Παρὰ τοῦ Συγγραφέως τοῦ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ Ο ΟΔΗΓΟΣ,

ΓΟΝΕΩΝ Ο ΟΔΗΓΟΣ, ΚΛΗΡΟΥ Ο ΟΔΗΓΟΣ,

κ.τ.λ. τ.κ.λ.

"Ἂν κἀνεὶς χαίρῃ, ἂς ψάλλῃ." Ἰακ. ε'. 13.
"Καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν τοῦ Ἀρνίου." Ἀποκ. ιε'. 3.

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ,

Ἀπὸ τὸ Τυπογραφεῖον τῆς

Περὶ Θρησκευτικὰς Διατριβὰς Ἑταιρείας.

1830.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΓΝΗΣΙΟΥΣ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΑΣ.

ΌΣΟΝ *περισσότερον ἡ ἠθικὴ διαφθείρεται μὲ τὴν ἀμάθειαν, τόσον πλέον τὴν βελτιόνει ἡ ἐκπαιδεία.* Διὸ *καὶ καλὰ παρατηρεῖ πεπαιδευμένος ὑπέρμαχός της,* * "Τοῦτο *εἶναι τὸ ἀδύνατον μέρος τοῦ κάστρου τῆς εὐσεβείας—ἡ ἀμάθεια."* Δὲν *χρειάζεται λοιπὸν οὐδεμία συζήτησις ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην τῆς μαθήσεως, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὸ εἶδός της,—ἐννοῶ διὰ τὴν* Νεολαίαν.

Ἄς *ἀκούσωμεν περὶ τούτου τὸν μέγαν ἐκδότην τῶν* Πο*λιτικῶν τοῦ* Ἀριστοτέλους· "¿Εἰς *τίνα δὲν εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ τοὺς πένητας, καὶ ἐξαιρέτως ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν γεωργῶν μας, πολλοὶ ἔχουν καθένας τὴν λύραν του;* Ἀρκεῖ *νὰ μαθητευθῶσι τὰ τέκνα των, νὰ λυρίζωσιν ὀλίγον ἁρμονικώτερα.* Ἔπειτα *οἱ λυρισταὶ δὲν περιορίζονται εἰς μόνον τὸ ὄργανον· οὐδὲ λυρίζουν μόνον, ἀλλὰ καὶ λυρῳδοῦν.* Πόσην *ὠφέλειαν δὲν ἤθελαν προξενήσειν εἰς τοὺς πτωχοὺς, οἱ παιδευταὶ τῶν πτωχῶν, ἂν εἰς τόπον τῶν ἀνοήτων καὶ πολλάκις ἀσέμνων τραγῳδίων, ἐσύνθεταν διὰ τὰ πτωχὰ παιδάρια ὕμνους εἰς τὸν* Θεὸν, *καὶ τραγῴδια τοιαῦτα, ὁποῖα νὰ κρύπτωσιν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τὸ κάλυμμα ἠθικήν τινα παραίνεσιν!"* † Καὶ *ἐπ' ἀληθείας, ὅ, τι*

---

* Ἀργέντης, Συνταγ. κατὰ Ἀζύμων Προοίμ.

† Ἑλλην. Βιβλ. Τομ. ιγ΄. Προλεγ. σελ. ρις΄.

λέγει ὁ Κοραῆς ἀναφορικῶς εἰς τῆς κατωτέρας τάξεως τὰ παιδία, συνταιριάζει ἐπίσης καὶ εἰς ἐκεῖνα τῶν εὐκαταστάτων· διότι εἰς κάθε τάξιν, "αἱ κακαὶ συναναστροφαὶ διαφθείρουν τὰ καλὰ ἤθη."*

Πεποιθὼς τῆς ὀρθότητος τῶν ἄνω στοχασμῶν, ἠγωνίσθην ν' εἰσάξω εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀλίγην ποιητικὴν τροφὴν, νὰ εἴπω οὕτως, διὰ τὴν ἀκριβήν της Νεότητα. Ἀνέλπιστος δὲ τῆς ἰδίας μου δυνάμεως, τοῦ ν' ἐνδύσω ἁπλᾶς ἰδέας μὲ φράσεις ἀρκετῶς ἁπλᾶς διὰ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν, ἐφοβούμην ἱκανοὺς χρόνους νὰ ζωθῶ τὸ μουσικὸν σπαθίον.

Τὸ ἔπῆρα ὅμως, τέλος πάντων, καὶ ἂς κρίνωσι τὰ αὐτὰ παιδία, (οἱ καλήτεροι κριταὶ εἰς ὅ,τι ἐγράφθη διὰ λόγου των,) ἂν ἐπέτυχα ἢ ὄχι. Δι' ἐμὲ, φοβοῦμαι ὅτι εἰς τὴν Νεολαίαν δὲν θέλω φανῆν ἀρκετῶς ἁπλοῦς τὰς λέξεις καὶ φράσεις· διότι, ὅστις, προβεβηκὼς ὁ ἴδιος τὴν ἡλικίαν καὶ παιδείαν, γράφει μόλον τοῦτο διὰ τὸν παιδικὸν νοῦν, δυσκόλως φθάνει εἰς ὅ,τι ἀπαιτεῖται. Ἐντεῦθεν, (καὶ νὰ ἡ μόνη μου ἀπολογία εἰς τοὺς Ἑλληνιστὰς,) ἠγωνίσθην διὰ νὰ συνενώσω τοῦ ποιητοῦ τὸ πνεῦμα μὲ τὴν ἁπλότητα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν εὐσέβειαν τοῦ Ἰωάννου. Ἠμποροῦσα καὶ Ἑλληνικῶς νὰ γράψω· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; τὰ παιδία δικαίως μ' ἔλεγον, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης, † "Ἐπ' ἀληθείας, λογιώτατε, λαλεῖς ὡς Ἄγγελος, ἀλλὰ τὶ λέγεις δὲν καταλαμβάνω."

Εἰς τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, καὶ Ἀμερικὴν, ἐφάνησαν κατὰ καιροὺς διάφοροι τῶν παίδων ποιηταί· μεταξὺ τῶν ὁποίων λάμπουν ὁ Φονταὶν, ὁ Οὐάτς, καὶ ἡ εὐσεβεστ-

* 1 Κορινθ. ιέ. 33. † Ἀριστοφάν. Βατρ. 1169.

τάτη Κυρία Ταίλωρ. Κατὰ τὰς ὡραίας ᾠδὰς τῶν ἐσχάτων δύο, συνέγραψα τὰς περισσοτέρας τῶν ἑπομένων. Διὰ καὶ αἱ ἀκόλουθοι ᾠδαὶ εἶναι μᾶλλον μιμήσεις, παρὰ πρωτότυπα συγγράμματα.

"Τί δὲ," ἴσως ἐρωτᾷ τινας, "τί εἶναι ὁ σκοπὸς, τί ἡ χρῆσις, τῆς ΝΕΑΡΑΣ ΛΥΡΑΣ;" Ἀποκρίνομαι· τοιαύτας ᾠδὰς τὰ παιδία τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἀποστηθίζουν ὡς σχολαστικὰ μαθήματα, καὶ τὰς ψάλλουν εἰς τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα, εἰς τὰς οἰκίας των, ὁμοῦ καὶ εἰς ἄλλους καιροὺς, ὁσάκις θέλουν. Ἂν τῆς Ἑλλάδος ὁ λαὸς κάμνῃ ἐξ αὐτῶν παρόμοιον χρῆσιν, καὶ οἱ λυρισταὶ τὰς ᾄδωσιν εἰς τὸ γλυκόφωνόν τους ὄργανον· οὐδεὶς θέλει θαυμάζειν βλέπων ὅτι, ἐκ σπόρου τόσον καλοῦ βλαστάνουν, εἰς τὸν παιδικὸν νοῦν, τὰ οὐρανογέννητα ἄνθη τῆς ἠθικῆς.

Διδάσκαλοι, Γονεῖς, καὶ Φιλοπάτριδες! μὲ συγχωρεῖται ν' ἀφιερώσω τοὺς καρποὺς τοῦ κονδυλίου μου, πρῶτον εἰς τὴν θείαν εὐλογίαν, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ὑμετέραν χρῆσιν. Ἀπὸ τοιαύτας ᾠδὰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ παιδία θερίζουν πλείστας ἠθικὰς ἀρχὰς, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ἐν παρόμοιον ἀποτέλεσμα εἰς τὰ παιδία τῆς ἀναζώσης Ἑλλάδος.

Συμπεραίνων, ἂς ἔχω συγγνώμην ἐὰν παρατηρήσω, ὅτι, οὐχὶ μόνον ἡ Νεότης, ἀλλὰ καὶ οἱ τὴν ἡλικίαν προβεβηκότες, ἠμποροῦν νὰ ὠφελῶνται διὰ τῆς συχνῆς τοῦ παρόντος μου πονηματίου μελέτης· "Λαλοῦντες εἰς τὸν ἑαυτόν τους," κατὰ τὸν Ἅγιον Παῦλον, * "μὲ ψαλμοὺς, καὶ ὕμνους, καὶ πνευματικὰς ᾠδὰς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες πρὸς τὸν Κύριον, ἀπὸ τὴν καρδίαν των."—Ἔῤῥωσθε.

---

* Ἐφεσ. ε'. 19.

Ο ΠΡΟΦΗΤΑΝΑΞ.

"Δὲν ἀνεγνώσετε ποτὲ, "Οτι ἐκ στόματος τῶν παιδίων, καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι βυζάνουσιν, ἐσὺ κατεσκεύασες ἔπαινον."

Ματθ. κα'. 16.

ΩΔΗ Α'.

Σοβαραὶ Σκέψεις περὶ Θεοῦ καὶ Θανάτου.

1. Ἐπάνω ὑπάρχει Θεός·
Ἐκεῖ βασιλεύει τὸ πᾶν·
Εἶν' ἔνδοξος καὶ ἰσχυρός·
Καὶ ζῇ εἰς ἁγίαν χαράν.
Ὦ, πόσον φοβοῦμαι νὰ μὴ μὲ χαλᾷ!
Ὦ, πόσον στεροῦμαι ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷ!

2. Ὑπάρχει καὶ Νόμος αὐτοῦ,
Θεόπνευστος καὶ ἀληθής·
Διδάσκει τί πρέπει—τί οὔ·
Τὸν ἔγραψεν ὁ ἀψευδής.
Δεχθῆτι, ψυχή μου, ὤ! σέβου αὐτόν·
Σὲ κρίνει νὰ φύγῃς εἰς τὸν ἱλασμόν.

3. Τὴν ἄφθονον χάριν Χριστοῦ,
Γλυκὸν Εὐαγγέλιον καλῶ·
Καὶ ἂν παραπίνω 'ξ αὐτοῦ,
Χωρὶς ἁμαρτίαν τρυφῶ.
Πηγὴ ἀνεξάντλητος! 'κεῖ ἡ ψυχὴ,
Νερὰ συγχωρήσεως χάρισμ' ἀντλεῖ.

4. Εἶν' ἄφευκτος ὥρα, καθ' ἣν
(Εἰς μόνον Θεὸν δὲ γνωστὴ,)
Τὸν θάνατον θέλω γευθῆν,
Κ' ἀπὸ γῆν πάλιν γίνομαι γῆ.
Α'! μύρια παιδία, μικρὰ ὡς ἐγὼ,
'Ποθαίνουν, καὶ πλέον δὲν φαίνοντ' ἐδῶ.

5. Λοιπὸν θέλω ζῆν εὐσεβῶς,
Πρὶν φύγ' ἀπ' ἐμοῦ ἡ πνοή·
Ἡ μόνη μ' ἐλπὶς ὁ Χριστὸς,
Ἡ μόνη μου καταφυγή.
Δὲν εἶναι μετάνοια 'στὴν ἄλλην ζωὴν,
Τὸ δένδρον, ὡς πίπτει, θὰ πάντα σταθῆν.

ΩΔΗ Β΄.

Γενικὴ πρὸς τὸν Παντοκράτορα Δοξολογία.

1. Ὦ! πόσῳ φαίνεται λαμπρὸς,
Ὁ θεῖος Ποιητής!
Ὁ ἄπλαστος, ὁ ἔνδοξος,
Καὶ πάντων ὁ Κριτής!

2. Πῶς τὸ λοιπὸν ἁπλοῦν παιδὶ,
Μικρὸν ὡς εἶμ᾽ ἐγὼ,
Τὸ ὄνομά του, τὸ βαθὺ,
Ποτὲ ν᾽ ὑμνολογῶ;

3. Ἡ χάρις του εἶν᾽ ἄγνωστη,
Ὦ! πόσον σεβαστός!
Κ᾽ ἡ δύναμίς του ἄπειρη,
Ὦ! πόσον ἰσχυρός!

4. Οὔτ᾽ οἱ τιμά του Ἄγγελοι
Γνωρίζουν του τὸν νοῦν·
Μὲ ὕμνους δ᾽ οἱ Ἀρχάγγελοι
Τὸν Πλάστην ἐπαινοῦν.

5. Ἄς ψάλλῃ ὁ ἅγιος χορὸς,
Ἄς ψάλλω δὲ κ᾽ ἐγώ·
Δὲν μ᾽ ἀποστρέφετ᾽ ὁ Θεὸς,
Ὁσάκις τραγῳδῶ.

6. Ζήτω μου ἡ ἀπόφασις!
Ἡ γλῶσσά μ᾽ ἂς λαλῇ·
Συγχαίρουν κ᾽ οἱ ἐν οὐρανοῖς,
Ν᾽ ἀκούουν ἓν παιδί.

ΩΔΗ Γ′.

"Επαινος διὰ τὴν Κτίσιν, καὶ τὴν Πρόνοιαν.

1. Ψάλλω τὰ ἔργα τὰ γλυκὰ
Παντάνακτος Θεοῦ,
Ὡς λάμπουν 'στὰ 'ψηλὰ βουνὰ,
Κ' ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ·
Ψάλλω σοφίαν τὴν λαμπρὰν,
'Ποῦ ὥρισε ν' ἀρχίζουν,
Λευκὴ σελήνη κ' ἥλιος,
Καὶ τ' ἄστρα νὰ φωτίζουν.

2. Ψάλλω καὶ τὴν χρηστότητα,
'Ποῦ 'πλήρωσε τὴν γῆν,
Μὲ πᾶσαν ἀγαθότητα,
Τροφὴν καὶ ἡδονήν·

"Ω! πόσῳ λάμπουν, Κύριε!
Τ' ὡραῖα θαύματά σου,
'Στὴν θάλασσαν, 'στὸν οὐρανὸν,
Κ' εἰς ὅλα τὰ βουνά σου!

3. Τὰ ἄνθη καὶ τὰ κύματα,
Τὰ νέφη ὡς πετοῦν,
Μὴ πάντα τὰ ποιήματα,
Τὴν δόξαν σου λαλοῦν·
Τὸ πᾶν φυλάττεις μόνος σου,
Μετέχει σου τῆς σκέπης·
Οὔτ' εἶναι τόπος νὰ κρυφθῶ,
Καὶ σὺ νὰ μὴ μὲ βλέπῃς.

4. Φέγγεις ἐκεῖ 'στὸν οὐρανὸν,
Φέγγεις ἐδῶ 'στὴν γῆν,
'Στὸν ᾅδην, 'στὸν παράδεισον·
Ποῦ θέλει τις κρυβῆν;
Παγκράτορ, καὶ παμμέγιστε!
"Ω! πῶς νὰ σὲ 'ξεχάζω;
Σὺ φώτιζόν με πάντοτε,
Καὶ πάντα σὲ δοξάζω.

ΩΔΗ Δ′.

Ἔπαινος διὰ τὴν ἐν Χριστῷ Ἀπολύτρωσίν μας.

1. *Δόξα σοι, Θεοῦ σοφία,*
Δικαιοσύνη καὶ ἰσχύς!
Σύμφωνος συναδελφία,
Εἰς σωτήριον τῆς ψυχῆς.

2. *Ὁ προπάτωρ μας, κ᾿ ἡ Εὔα,*
Μὲ τὸν ἄνομον καρπὸν,
Ἔπεσαν, κ᾿ εἴς μας τὴν φλέβα
Τρέχει αἷμ᾿ ἁμαρτωλόν.

3. Δόξα σοι, Θεὲ φιλίας!
Ἔστειλάς σου τὸν Υἱὸν,
Ὅστις ἔπαθ', ὢ τῆς χρείας!
Πρὸς φιλίωσιν ἡμῶν.

4. Πρῶτ' ἐτίμησε τὸν νόμον,
'Ποῦ παρέβημεν ἡμεῖς·
Τότ' ἐπλήρωσε 'ποθαίνων
Τέλειον λύτρον τῆς ψυχῆς.

5. Νὰ, ἐκ τάφω ἀναβαίνει!
Νὰ, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!
Νῦν Θεοῦ συνάμα μένει,
Ὡς παράκλητος ἡμῶν.

6. 'Κεῖ ὡς ἄρχων βασιλεύει,
Καὶ μὲ δύναμιν Θεοῦ,
Τὰ βαρῆ δεσμὰ συντρίβει
Τοῦ πτωχοῦ ἁμαρτωλοῦ.

7. 'Κεῖθεν ἔρχετ' εἰς τὴν κρίσιν,
Καὶ μὲ τρομερὰν φωνὴν,
Θέλει τοὺς νεκροὺς 'ξυπνίσειν,
Καὶ τοὺς δούλους του δεχθῆν.

8. Εἴθε μὲ χαρὰν ἁγίαν,
Τότ' ἐμπρός του νὰ φανῶ!
Τὴν σωτήριον εὐσπλαγχνίαν,
Αἰωνίως νὰ ὑμνῶ!

ΩΔΗ Ε΄.

Ψαλμῳδία δι' Εὐλογίας πνευματικὰς καὶ προσκαίρους.

1. Ὅτ' ἐγὼ περιπατήσω,
Τόσους ὑπαντῶ πτωχούς!
Πῶς, Θεέ μου! νὰ σ' ὑμνήσω,
Δ' ὅσους μ' ἔστειλας καρπούς;

2. Πλέον ἄλλων δὲν ἀξίζω,
Πλέον ὅμως χορηγεῖς·
Φίλους καὶ τροφὴν θερίζω,
Ἄλλους δ' ὀρφανοὺς ποιεῖς.

3. Πόσ' ἀγόρια καὶ κόρας,
Ξεσχισμένας ἀπαντῶ,
Μέσα, κ' ἔξω μας τῆς χώρας!
Εὐπρεπίζομαι δ' ἐγώ.

4. Νὰ, κακόμοιρον παιδάκι!
Θέλει ποῦ νὰ κοιμηθῇ·
Τί ζεστὸν δὲ κρεββατάκι,
Ὁ Θεὸς μοῦ χορηγεῖ!

5. Ἐκεῖ ὁποῦ πολλὰ παιδία,
Κλέπτουν καὶ ψευδολογοῦν,
Οἱ γονεῖς μου μὲ βιβλία,
Τ' ἤθη μου καλῶς μορφοῦν.

6. Ὦ Θεέ! τί καλλονή σου!
Πῶς, ἆ πῶς, νὰ τὴν ὑμνῶ!
Ἡ ἀγάπ' ἡ περισσή σου,
Κάμνει καὶ σ' ἀνταγαπῶ.

ΩΔΗ ϛ'.

Εὐχαριστία δι' Ἀνατροφὴν εἰς τόπον Χριστιανικόν.

1. Ὦ! τριὰς ἀμέριστε!
Τὴν φωνήν μου ὕψωσε,
Τὴν φωνὴν μικροῦ παιδὸς,
Κ' ἂς μ' ἀκούσῃ ὁ Θεός.
'Στήν σου χάριν χρεωστῶ
Μοῦ τὴν γέννησιν ἐδῶ,
Εἰς ποτιζομένην γῆν,
Μ' ἐπουράνιον βροχήν.

2. Νὰ, ἐδῶ ἱερὸς ναός!
Νὰ, κηρύττετ' ὁ σταυρός!
Κ' ἡ ὑπέρτιμος Γραφὴ,
Νέα γλύκιστα ἠχεῖ.
Τὴν πατρίδα τὴν χρυσῆν,
Δὲν τὴν ἤθελ' ἀλλαγῆν,
Δ' ὅλον τὸ λαμπρὸν χρυσὸ,
Τῆς Περοῦ καὶ Μεξικῶ.

3. Ὦ! λυποῦμαι τοὺς πτωχοὺς,
Ῥώμης δούλους κ' ἐθνικούς·
Τ' Εὐαγγέλιον ἀγνοοῦν,
Τὸ σωτήριον, τὸ ἁπλοῦν.
Τὰ ταξίματα ἱερὰ,
Ὦ, Θεέ μου, τρισγλυκά!
Μ' ἐνθαῤῥύνουν τὸν πτωχὸν,
Ν' ἀγαλλιῶμαι εἰς Χριστόν.

4. Τότ' οἱ σοῦ φοβερισμοὶ,
Κ' ὅλ' οἱ κήρυκες μαζῦ,
Προφυλάττουν μου τὸν νοῦν,
Κ' εἰς Σωτῆρα μ' ὁδηγοῦν.
Τὴν πατρίδα τὴν χρυσῆν,
Δὲν τὴν ἤθελ' ἀλλαγῆν,
Δ' ὅλον τὸ λαμπρὸν χρυσὸ,
Τῆς Περοῦ καὶ Μεξικῶ.

ΩΔΗ Ζ΄.

"Επαινος εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὸ Εὐαγγέλιον.

1. Δόξαν δίδω τῇ Προνοίᾳ,
Κ' οὐ τῇ Τύχ' ὡς ἀσεβεῖς·
Τρισυπόστατε οὐσία!
Σὺ μᾶς τάττεις τοὺς γονεῖς.

2. Μὲ προώρισ' ἡ βουλή σου,
Ν' εὖγ' ἐκ ῥίζας χριστιανῆς,
Κ' ὄχι ἐκ φυλῆς ἀπίστου,
Οὔτ' οἰκίας ἐθνικῆς.

3. Πῶς ἐχαίροντ' οἱ Ἑβραῖοι,
Οἱ τοῦ παλαιοῦ καιροῦ,
Ν' ἄκουαν τ' ὡραῖα λόγια,
'Απ' τὰ χείλη τοῦ Χριστοῦ!

4. Ὦ! περιχαρεῖς πῶς ἦτον,
Οἱ τυφλόνοες ἐθνικοὶ,
Νὰ 'ζῆ ὁ Χριστὸς μαζύ των,
Ἢ τοὺς ἔλαμπ' ἡ Γραφή!

5. Ἂν λοιπὸν τὴν ἀμελήσω,
Ποῦ 'στὴν κρίσιν νὰ φανῶ;
Ἔμπροσθέν σου θὰ θρηνήσω,
Πανδικαίως νὰ κριθῶ.

ΩΔΗ Η΄.

Ἡ Ὑπεροχὴ τῆς Ἁγίας Βίβλου.

1. Εἰς ὅλα τ' ἔργα σου, Θεέ!
Θαυμάζων σὲ θωρῶ·
Εἰς δὲ τὴν Βίβλον, Σεβαστέ!
Σὲ βλέπω καὶ σ' ὑμνῶ.

2. *Λάμπεις ἐπὶ τὸν οὐρανὸν,*
Λάμπεις καὶ εἰς τὴν γῆν,
Λάμπεις εἰς τὸν ὠκεανὸν,
Μὰ πλέον 'στὴν Γραφήν.

3. *Οἱ ἄνωθεν φωστῆρές σου,*
Καὶ τ' ἄστρα ὡς κυλοῦν,
Δεικνύουν ναὶ τὰς χεῖράς σου,
'Αλλ' ὄχι σοῦ τὸν νοῦν.

4. *Τὰ πράσσινα λαγκάδια,*
Καλὸν σὲ φανεροῦν·
Τὰ δ' ἔγγραφα λειβάδια,
Σωτῆρα σὲ λαλοῦν.

5. *'Εδῶ εἶν' ὅλ' οἱ θησαυροὶ,*
Καὶ τ' ὅπλα τῆς ψυχῆς·
'Εδῶ Θεὸς μὲ ὁμιλεῖ,
Κ' ἀκούω τῆς φωνῆς.

6. *Φανεῖ ὅτ' ἔπαθ' ὁ Χριστὸς,*
'Ως θύμ' ἁμαρτωλῶν·
Καὶ μ' ἐνθαῤῥύνει ὁ Θεὸς,
Ν' ἐλπίζω 'στὸν σταυρόν.

7. *'Ω! φώτισόν με, φώτισον,*
Τὸν Νόμον νὰ νοῶ,
Κ' ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον,
Τὴν χάριν νὰ δεχθῶ.

8. Δὲν ἔχει ὅλη σου ἡ γῆ,
Οὔτ' ὅλον σου τὸ πᾶν,
Παιδείαν τόσῳ θεϊκὴν,
Ἢ τόσῳ φανεράν.

9. Ἐγὼ ἂς μελετῶ λοιπὸν,
Ὁσάκις εὐκαιρῶ,
Τὸν ἐπουράνιον χρησμὸν,
Τὴν θείαν σου ἠχώ.

ΩΔΗ Θ'.

Εὐχαριστία εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν Παιδείαν.

1. Δεῦτε, σύντροφα παιδία!
Ἂς ψαλῶμεν ὑψηλὰ,
Ὅτι ἐδόθη μας παιδεία,
Ἐστ' ἔτη μας τὰ τρυφερά.
Μάθησιν ἂς ἀγαπῶμεν,
Καὶ αὐτὴν τῆς νῦν ζωῆς,
Τὴν ἱερὰν δὲ ἂς φρονῶμεν,
Τιμιωτέραν τῆς λοιπῆς.

2. Ἔμαθα μ' ἁγίαν λύπην,
'Απ' τὴν πάνφωτον Γραφὴν,
Ὅτι ἔγεινα μὲ φύσιν
Ἄθεον κ' ἁμαρτωλήν.
Ἔμαθα καὶ τὴν θρηνώδη
Μοῖράν μου, τὴν ἀτυχῆ,
Ἔνοχον καὶ κινδυνώδη,
Πράξει προπατορικῇ.

3. Ὢ τῆς χάριτος, Θεέ μου!
Μὲ διδάσκει κ' ἡ Γραφὴ,
Πῶς νὰ φύγω τὴν ὀργήν σου,
Πῶς νὰ ζήσω σοῦ μαζύ.
Ὁ 'Αμνὸς, ἐδῶ μανθάνω,
Μοῦ ἐπῆρε τὸν σταυρὸν,
Καὶ σφαχθεὶς ἐκεῖ ἐπάνω,
Μ' ἔσωσε μὲ ἱλασμόν.

4. Τώρ' ἐπάνω βασιλεύει,
Τώρ' ἀνέστη ἐκ νεκρῶν·
'Στὸν Πατέρα μεσιτεύει,
Δ' ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
Κάμε, ὦ τρισάγιον Πνεῦμα!
Κάμε μὲ ν' ἐμπιστευθῶ
'Στ' αἱματῶδες 'κεῖνο ῥεῦμα,
Ποῦ ἐχύθη ἐν σταυρῷ.

5. Εἴθε, εἴθε ἡ ψυχή μου,
Τοὺς χρησμούς σου νὰ δεχθῇ,
Ὅσους σέβοντ' οἱ υἱοί σου,
Ὅσους γράφει ἡ Γραφή.
Τότ' ὑμνῶ μου τὸν Σωτῆρα,
Δίκαια, δίκαια τὸν ὑμνῶ,
Ὅτι μάθησιν ἐπῆρα,
Κ' οὔτ' εἰς μάτην μελετῶ.

ΩΔΗ Ι΄.

Γέννησις τοῦ Χριστοῦ. Ἆσμα διὰ τὰ Χριστούγεννα.

1. Ἀχ! τί οὐρανία φωνή;
Τί γλύκιστα λόγια ἠχοῦν;
Τί πρᾳη λαμπρότης ἐκεῖ;
Νὰ, ἄγγελοι πρέσβεις λαλοῦν!
"Σοὶ δόξα, Θεὲ, καὶ χαρὰ ἐπὶ γῆς,"
"Ἰδοὺ ἐγεννήθη Χριστὸς Λυτρωτής!"

2. Ὦ, οὐρανογέννητ᾽ Ἀδών!
Σὲ ᾄδομεν περιχαρεῖς·
Τρὶς χαῖρε, Θεὸς μεθ᾽ ἡμῶν!
Τρὶς χαῖρε, Σωτὴρ τῆς ψυχῆς!
Θνητοὶ, ᾽ξυπνισθῆτε εἰς ὥραν καλὴν,
Καὶ ὅλοι ἂς ψάλωμεν τὴν ἑορτήν.

3. Κατῆλθεν ὁ θεῖος Υἱὸς,
Εἰς τὸν οὐρανὸν ν᾽ ἀναβῶ·
Ὁ πρᾳότατος οὗτος Ἀμνὸς,
Ἐσφάχθη νὰ μὴ κολασθῶ.
Κεφάλι τοῦ ὄφεως παμμιαρόν!
Ποθαίνων σὲ ἔσπασ᾽ ἐπὶ τὸν σταυρόν.

4. Παρθένου δελφύος καρπὸν,
Καὶ βρύσιν εἰρήνης αἰνῶ·
Τὸ ᾆσμα τὸ χαροποιὸν,
Πρεσβείαν ἀγγέλων λαλῶ,—
"Σοὶ δόξα, Θεὲ, καὶ χαρὰ ἐπὶ γῆς,"
"Ἰδοὺ ἐγεννήθη Χριστὸς Λυτρωτής!"

ΩΔΗ ΙΑʹ.

Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ.

1. Θωρῶν τὸ ξύλον τὸ φρικτὸν,
Ἔνθ᾽ ἔπαθ᾽ ὁ ἱερὸς Ἀμνός·
Χάνομ᾽ εἰς λύπην καὶ κλαυθμὸν,
Καὶ μένω ὅλ᾽ ἐκστατικός.
Θνήσκει, θνήσκει, χριστιανοί!
Τῶν ἁπάντων ἡ Ζωή.

2. Οὐδ' αἵματος οἱ ποταμοὶ,
Τῶν 'Ιουδαίων θυσιῶν,
Οὐδ' ὅλ' οἱ ἐθνικοὶ βωμοὶ,
'Αρκοῦν εἰς τέλειον ἱλασμόν.
Θνήσκει, θνήσκει, χριστιανοί!
Τῶν ἁπάντων ἡ Ζωή.

3. 'Αλλ' ὅτ' ἐσφάχθη ὁ Χριστὸς,
'Εξιλιώσας τὸν Κριτὴν,
Μᾶς ἐκαθάρισ' ὁ 'Αμνὸς,
Μὲ προσφορὰν τὴν σταυρικήν.
Θνήσκει, θνήσκει, χριστιανοί!
Τῶν ἁπάντων ἡ Ζωή.

4. "Αχ! κοίτταξε τὸν 'Ιησοῦν,
Τὰς χεῖρας, πόδας, καὶ τὴν γῆν!
Λύπη κ' ἀγάπη συναντοῦν,
Εἰς τὴν ἀθάνατον σφαγήν.
Θνήσκει, θνήσκει, χριστιανοί!
Τῶν ἁπάντων ἡ Ζωή.

5. 'Αγαπητέ μου Λυτρωτά!
Εἰς τ' ὄρος σὲ ἀκολουθῶ·
Σοῦ καταφεύγω μοναχὰ,
Οὔτ' ἐμπορῶ ν' ἀφανισθῶ.
Ζήτω, ζήτω, χριστιανοί!
Τῶν ἁπάντων ἡ Ζωή.

ΩΔΗ ΙΒ΄.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

1. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
Εὐφράνθητε οἱ οὐρανοί!
Κυκλώσατε λαοὶ Σιὼν,
Καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ.
Τὸ ἔργον τοῦ ἐτελειώθη,
Καὶ ἡ ψυχή μας τώρ' ἐσώθη.

2. Ὑμνήσατ' ἄγιε χορέ!
Σαλπίσατε πρὸς τὸν Ἀμνόν.
Ἐκεῖ 'στὸν τάφον ἤφησε
Τὰς λύπας του, καὶ τὰς ἡμῶν.
Τὸ ἔργον του ἐτελειώθη,
Καὶ ἡ ψυχή μας τώρ' ἐσώθη.

3. Ὦ, μυροφόροι σεῖς πισταί!
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!
Μὴ κλαύσατε, μὴ κλαύσατε,
Ἐνέκρωσε τὸν θάνατον.
Τὸ ἔργον του ἐτελειώθη,
Καὶ ἡ ψυχή μας τώρ' ἐσώθη.

ΩΔΗ ΙΓ΄.

'Η 'Ανάληψις τοῦ Χριστοῦ.

1. Χαῖρε, ὥρα ποθητή!
'Αναβαίνει ὁ Νικητής.
Εὐφρανθῆτε οὐρανοὶ,
'Η γνησία του πατρίς!
Τώρ' ἐπάνω βασιλεύει,
Καὶ δι' ὅλους μεσιτεύει.

2. Σὺ, τριήμερος Σωτὴρ,
'Ανελήφθης ὡς Θεός·
Πνεῦμα, Λόγος καὶ Πατὴρ,
Ἔξω τάφος καὶ σταυρός!
Τώρ' ἐπάνω βασιλεύει,
Καὶ δι' ὅλους μεσιτεύει.

3. 'Ο καλός μας 'Ιησοῦς,
Εἰς τὰ θεῖα δεξιὰ,
Δὲν μᾶς 'φίνει ὀρφανοὺς,
Οὔτε φίλους του πλανᾷ.
Τώρ' ἐπάνω βασιλεύει,
Καὶ δι' ὅλους μεσιτεύει.

ΩΔΗ ΙΔ΄.

'Η 'Ημέρα τῆς Κρίσεως.

1. Νὰ, 'ποῦ ἔρχετ' εἰς τὰ νέφη,
'Ο ποτὲ σφαχθεὶς 'Αμνός!
Μύριοι ἅγιοι, κ' ἅγια βρέφη,
Κ' εἰς τὴν μέσην ὁ Χριστός.
'Αλληλούϊα!
Νῦν μᾶς κρίνει ὁ Θεός.

2. Ὦ, φρικτὴ ἡμέρα αὕτη!
Νὰ, Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς!
Νὰ, ἠχεῖ οὐράνιος σάλπιγξ,
Ὑψηλότερα τῆς βροντῆς!
Πόσον τρέμω!
Ποῦ, ψυχή μου, νὰ κρυβῇς;

3. Κάθε ἔθνος ἐξυπνεῖται,
Κάθε ὄμμα τὸν ὁρᾷ·
Νὰ, ἡ θάλασσα κινεῖται,
Καὶ τοὺς παλαιοὺς γεννᾷ,
Καὶ ὁ Ἅδης
Τοὺς ἐντρόμους του ξερνᾷ.

4. "Ἔλθετε, θνητοὶ, εἰς κρίσιν!"
Ὁ Κριτὴς 'ψηλὰ φωνεῖ.
Τώρ' οἱ τάφοι ὅλοι σχίζουν,
Τώρα φαίνοντ' οἱ νεκροί.
Ὦ, κακοῦργοι!
Τί, ἄχ! τί νὰ σᾶς συμβῇ;

5. Σεῖς δὲ, δοῦλοι τοῦ Θεοῦ σας,
Ζηλωταὶ καὶ εὐλαβεῖς,
Θριαμβεύετε ὁμοῦ σας,
Δὲν σᾶς βλάπτει ὁ Κριτής.
Ἀλληλούϊα!
Πάντα εἶσθε εὐτυχεῖς.

6. Ὦ Θεέ! ἐλέησόν με,
Νίψε με νὰ λευκανθῶ·
Τότ' εἰς τὴν παγκόσμιον κρίσιν,
Τὸν ψυχρόν μου τάφον σπῶ,
Καὶ ἀφόβως
Τὸν Κριτήν μου ὑπαντῶ.

ᾨΔΗ ΙΕ'.

Ἡ Τιμιότης τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως.

1. Γραφὴ ἱερωτάτη!
Ὁ μέγας θησαυρός μου·
Φωστὴρ παναγιώτατε!
Σὺ εἶσαι ἐδικός μου.

2. Δικός μου νὰ μοῦ εἴπῃς,
Καὶ πόθεν καὶ τὶ εἶμαι,
Δικός μου νὰ μ' ἐλέγχῃς, ἂν
Ὁ Σατανᾶς πλανῆ με.

3. Δικός μου νὰ μὲ φέρῃς,
Σωτηριώδη πίστιν,
Δικός μου νὰ μὲ δείξῃς ποῦ
Ν' εὕρω χαρὰν μεγίστην.

4. Δικός μου νὰ μ' ὁπλίσῃς,
Ἀντὶ τῶν πειρασμῶν μου,
Καὶ νὰ γλυκάνῃς τὰ πικρὰ,
Ἐπὶ τὸν θάνατόν μου.

5. Μαζύ σου εἶμαι πλούσιος,
Χωρὶς δ' ἐσὲ πτωχεύω·
Χωρὶς ἐσὲ παραστρατῶ,
Μαζύ σου δ' ἀληθεύω.

6. Σὺ εἶσαι τὸ σκουτάρι μου,
Σὺ εἶσαι τὸ σπαθί μου,
Τὸ ἰατρικὸν, ὁ ὁδηγὸς,
Ὁ φίλος, κ' ἡ τροφή μου.

7. Γραφὴ ἱερωτάτη!
Ὁ μέγας θησαυρός μου·
Φωστὴρ παναγιώτατε!
Σὺ εἶσαι ἰδικός μου.

ΩΔΗ Ις'.

Προσευχὴ δι' Ἀσθενὲς Παιδάκιον.

1. *Θεέ μου, ὤχ! εἶμαι κακά·*
Τὸ σῶμά μου ὅλον πονεῖ,
Τὸ αἷμά μου καίει πολλά,
Καὶ στενοχωρεῖτ' ἡ πνοή.
Ὢ! κάμε νὰ γένω καὶ πάλιν καλῶς·
Σὺ εἶσ' ἐλεήμων, καὶ πάντ' ἰσχυρός.

2. *Ἐνόσῳ ἐγὼ ἀῤῥωστῶ,*
Καὶ μοῦ ἀπαιτεῖται ἰατρὸς,
Δὲν θέλω νὰ σ' ἀντιμαχῶ,
Σὺ πάντα μοῦ εἶσαι καλός.
Ἀλλ' ὅ, τι ἂν πίνω, γλυκοῦ ἢ πικροῦ,
Ἂς μὲ βοηθῇ, δι' ἀγάπην Χριστοῦ.

ΩΔΗ ΙΞ'.

Εὐχαριστία τοῦ Παιδίου, δι' ἀναλαβὴν Ὑγιείας.

1. Θεέ μου! σὲ εὐχαριστῶ,
Μοῦ ἄκουσες τὴν προσευχήν.
Δὲν εἶμ' εἰς τὸν τάφον, μὰ ζῶ,
Μακρόβιον δίδεις ζωήν.
'Αλλ' εἶναι 'στὸ μνῆμα παιδία πολλὰ,
'Ωσὰν μὲ μικράκια, καὶ πλέον μικρά.

2. Καὶ τώρ' ὁποῦ στέκω καλὰ,
Ὦ! κάμε νὰ σ' ἀνταγαπῶ.
Ἄχ! ἔκαμνα λάθη πολλὰ,
Μὰ πλέον ἂς μὴν ἀτακτῶ.
Πασχίζω 'στὸ μέλλον νὰ ζῶ εὐσεβὴς,
Νὰ σέβωμαι πάντοτε μοῦ τοὺς γονεῖς,
Καὶ μὲ εὐλογοῦν οἱ καλοί μας ἱερεῖς

ΩΔΗ ΙΗ'.

Δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μετανοεῖ τινὰ 'Αταξίαν του.

1. Τρισήλιε Πάτερ! μᾶς θωρεῖς,
Εἰς φῶς οὐράνιον κατοικεῖς,
Τὰ στήθη μας σοῦ εἶν' γυμνὰ,
Κ' ὅλα σοῦ εἶν' φανερά.

2. Αἱ πράξεις μου, κ' οἱ στοχασμοὶ,
Σοῦ εἶναι ὅλως ἀνοικτοί·
Ποῦ εἶναι σκότος; ποῦ σκιά;
Σὺ πάντα βλέπεις καθαρά.

3. Καρδιογνῶστα! πᾶν κακὸν,
'Ενώπιόν σου εἶν' γραπτόν·
Καὶ τρέμω ὅταν στοχασθῶ,
Εἰς κρίσιν μέλλω νὰ φανῶ.

4. Συμπάθησέ με τὸ κακόν·
Φρίττω εἰς σου τὸν κεραυνόν·
Νὰ σὲ κοιττάξω δὲν τολμῶ,
Καὶ ἔντροπος φυγὴν ζητῶ.

5. Ὢχ! ἴδε τὰς πληγὰς Χριστοῦ,
Ποῦ ἔπαθεν ἀντὶ ἐμοῦ·
Ἂς μὲ λυτρώσῃ ὁ σταυρὸς,
Πρὶν ἀποθάνω ὁ στρεβλός.

6. Τοτ', ὦ Θεέ μου! θέλω ζῆν,
Μετάνους καὶ εἰς ἀρετήν·
Διότι γράφεις τὶ ποιῶ,
Κ' ἐμπρός σου μέλλω νὰ κριθῶ.

ΩΔΗ ΙΘ'.

Στοχασμοὶ ἐπὶ τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Κόλασιν.

1. 'Στ' ὡραῖον 'κεῖνο φῶς,
Καὶ τ' ἄστρα τὰ λαμπρὰ,

Κεῖται μακάριος χορὸς,
Κ' οὐράνιος χαρά.

2. Ἐκεῖ διὰ παντὸς,
Οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ,
Εἰς μακαρίαν καὶ εἰς φῶς,
Εὐφραίνονται ὁμοῦ.

3. Ἀλλ' εἶναι, ὦ θνητοί!
Καὶ ᾅδης τρομερὸς,
Καὶ σίδηρα καὶ στεναγμοὶ,
Ἐν μέσῳ τοῦ πυρός.

4. Ἐκεῖ οἱ ἀσεβεῖς,
Διὰ παντὸς θρηνοῦν,
Εἰς ἀγανάκτησιν ψυχῆς,
Κ' ἐλπίδα δὲν θωροῦν.

5. Φεῦ! μ' εἶναι δυνατὸν,
Ἐκεῖθεν νὰ σωθῶ;
Νὰ ἀναβῶ 'στὸν οὐρανὸν,
Ἀφοῦ ἀνασταθῶ;

6. Πιστῶς, πιστῶς λοιπὸν,
Ἄς ζῶ εἰς ἀρετὴν,
Καὶ οὕτως εἰς τὸν θάνατον,
Δὲν θέλω ἀπελπισθῆν.

ΩΔΗ Κʹ.

Τὸ Ὄφιλος τῆς Νιανικῆς Εὐσεβείας.

1. Ὁ νέος εἶν' τρισευτυχὴς,
   Ἂν τ' ἤθη ἀσεβῶν
   Βδελύττεται, καὶ ἐνωρὶς
   Δουλεύει τὸν Θεόν.

2. Ὁ δ' ἀσεβὴς, ἂν καὶ τρυφᾷ,
   Εἰρήνην δὲν θωρεῖ·
   Καὶ πρὸς τὸν ᾅδην τὸν τραβᾷ
   Ὁ δρόμος, 'ποῦ πατεῖ.

3. Τὰ ἀνθηρὰ βλαστάρια,
   Οὐδεὶς τὰ παρορᾷ·
   Καὶ τ' εὐλαβῆ παιδάρια,
   Ὁ Πλάστης τ' ἀγαπᾷ.

4. Όποιοι εἰς τὰ λάθη των,
Γηράσκουν κ' ἀπανθοῦν,
Σκληρύνοντ' εἰς τὰ πάθη των,
Καὶ ποῦ μετανοοῦν;

5. Ἂν παιδιόθεν δ' εὐσεβῶ,
Μ' εἶν' πλέον ἀρεστόν·
Ἡ θεία χάρις, κ' ἡ αἰδὼ,
Σκεποῦν ἐκ πειρασμῶν.

6. Εἰς σὲ, λοιπὸν, ὦ Πάτερ μου!
Εἰς σὲ, ὦ Λυτρωτά!
Δίδω τὰ νέα ἔτη μου,
Ἀκόμη ἀνθηρά.

7. Κ' ὦ, πόσον, πόσον εὐτυχῶ,
'Στὴν τελικὴν πνοὴν,
Πῶς εἰς τὸν Κύριον τώρα ζῶ,
Καὶ θέλω πάντα ζῆν!

ΩΔΗ ΚΑ'.

Παραδείγματα τῆς Νεανικῆς Εὐσεβείας.

1. Πόσοι τύποι ἀρετῆς,
Πόσα εὐσεβῆ παιδία,
Εἰς τὸν λόγον τῆς ζωῆς,
Νεαρὰ τῇ ἡλικίᾳ!

2. Πρῶτ' ὁ πρᾷος Λυτρωτης,
Ἐτιμοῦσε τὸν πατέρα·
Κ' ὅταν βρέφος ἐπὶ γῆς,
Πάντ' ἠγάπα τὴν μητέρα.

3. Χρόνων δώδεκα, αὐτὸς
'Μίλησε μὲ γηραλαίους·
Τί παράδειγμα φωτὸς,
Εἰς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ νέους!

4. 'Εν σκληρᾷ Ἰερουσαλὴμ,
Πλῆθος τῶν μικρῶν παιδίων,
Ὕψωσαν γλυκὴν φωνὴν,
Πρὸς Χριστὸν, μετὰ βαΐων.

5. Σαμουὴλ, μικρὸν παιδὶ,
Τρὶς ἐκράχθη οὐρανόθεν·
Καὶ Τιμόθεος τῇ Γραφῇ,
'Εδιδάχθη παιδιόθεν.

6. Ὦ, φιλάρετε Ποιμήν!
Ἔτι νέος ἂς ἀρχίσω,
Ὡς αὐτοὶ, χρηστὴν ζωὴν,
Μὲ αὐτοὺς κ' ἐσὲ νὰ ζήσω!

ΩΔΗ ΚΒ΄.

Ὁ Κίνδυνος τῆς Ἀναβολῆς.

1. Διὰ τί νὰ εἰπῶ, "εἶναι πάρα ταχὺς,
Νὰ γίνω καλὸς, ἢ Θεὸν νὰ ζητῶ;"
Τὰ εὔμορφα ἄνθη μαραίνοντ' εὐθὺς,
Καὶ ἴσως εὐθὺς ν' ἀποθάνω κ' ἐγώ.

2. Ἂν αὔτ' ἡ καρδία μου καταφρονῇ
Θεοῦ τὰς προσκλήσεις καὶ φοβερισμὸν,
Ὦ! ποῖος ἰξεύρει νὰ μὴ σκληρυνθῇ,
Καὶ δίχως μετάνοιαν γηράσω τρυφῶν;

3. Ἄχ! τί ἂν ὀμνύσῃ Θεὸς θυμωθεὶς,
Ὅτι ἄλλον καιρὸν δὲν μὲ δίδ' ἀκοὴν,
Ἂν καὶ μὲ χειμάῤῥους δακρύων βρεχθεὶς,
Διότι δὲν θέλω καὶ τώρα ζητεῖν!

4. Τί ἂν κεραυνήσῃ ἡ θεία ὀργὴ,
Ἐνῷ ἀποῤῥίπτω τὴν χάριν Θεοῦ;
Καὶ ὅλ' ἡ ἀγάπ' εἰς θυμὸν ἀλλαχθῇ,
Καὶ πλήξῃ ἐμὲ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ!

5. Τί κίνδυνος νὰ παροργίσω Θεόν!
Φεῦ! ποῖος γνωρίζει τὴν θείαν ἰσχύν;
Ἂς θέλῃ, καὶ φθάνει δι' ἀφανισμόν·
Ἂς εἴπῃ, καὶ θέλω εὐθὺς κολασθῆν.

6. Καὶ τότ' αἰωνίως εἰς μάτην ζητῶ
Συγχώρησιν, ἕως τὴν παραμικράν.
Ματαίως, ματαίως τὸν παρακαλῶ,
Νὰ μὲ δοκιμάσῃ καὶ ἄλλην φοράν.

7. Πανεύσπλαγχνε Σῶτερ! μὲ δίδεις καιρόν·
Ἐνῷ εἶμαι νέος, ἂς μὴ πλανηθῶ.
Ὑγίαινε κόσμε! μου πέρνω σταυρόν·
Δὲν θέλω, δὲν θέλω νὰ παραστρατῶ!

ΩΔΗ ΚΓ'.

Τὸ Κακὸν τῆς Ψευδολογίας.

1. Ὦ! πόσῳ φαίνετ' ἐραστὸς,
Ὁ νέος, ὅστις ἀληθεύει!
Τὸν ἀγαπάει ὁ Θεὸς,
Καὶ πᾶσα νέα τὸν ζηλεύει.

2. Ἀλλ' ὅποιος πταίει μίαν φορὰν,
Καὶ νὰ γλυτώσῃ λέγει ψεῦμα,
Σύρετ' ἐξ ἀρετῆς μακρὰν,
Ὡς τ' ἄχυρα εἰς τρέχον ῥεῦμα.

3. Κανεὶς τὸν ψεύστην δὲν ἐρᾷ,
Κανεὶς τὸν ψεύστην δὲν πιστεύει·
Κ' ὅστις ψευδόμενος σκεπᾷ
Τὸ λάθος του, χειροτερεύει.

4. Ἄ! δὲν ἠκούσαμεν ἡμεῖς,
Πῶς ὁ Θεὸς μισεῖ τοὺς δόλους!
Νά! Ἀνανίας κτυπηθεὶς,
Ψευδόμενος 'στοὺς Ἀποστόλους!

5. Κ' ἀφοῦ ἐψεύσθη κ' ἡ γυνὴ,
Αὐθάδης εἰς τ' αὐτό του ῥῆμα,
Ἐκπλήχθ' ὁμοίως καὶ αὐτὴ,
Κ' ἐβλήθη εἰς τὸ ἴδιον μνῆμα.

6. Τὰ ψεύδη ὅλα εἶν' γραπτὰ,
Ποτὲ τὸ ψεῦδος δὲν ὀφείλει.
Ἄς χαλινῶ λοιπὸν καλὰ,
Τὸ στῆθός μου, καὶ μοῦ τὰ χείλη.

ᾨΔΗ ΚΔ'.

Τὸ Κακὸν τῆς Βλασφημίας.

1. Μονάρχα λάμπων εἰς τὸν οὐρανόν!
Τὸ ὄνομά σου, πάντα σεβαστὸν,
Οἱ Ἄγγελοι τ' ἠχοῦν,
Οἱ Μάρτυρες τ' ὑμνοῦν,
Καὶ τὰ δαιμόνια τρέμουν καὶ φθονοῦν.

2\. Παιδία δὲ, ὤχ! μύρια στρεβλὰ,
Ὑβρίζουν σοῦ τὸ ὄνομα φρικτά.
Ὦ, πόσ' αἰσχρολογοῦν!
Ὦ, πόσῳ βλασφημοῦν!
Καὶ κάθε τι ἱερὸν κακολογοῦν!

3\. Παγόνει μου τὸ αἷμα νὰ ἰδῶ,
Πόσοι ὑβρίζουν ὅποιον ἀγαπῶ.
Ὑβρίζουν δὲ Θεὸν,
Τὸν τόσον ἀγαθὸν,
Πλάστην τῆς γῆς, καὶ φῶς τῶν οὐρανῶν.

4\. Οὐαὶ, κακολόγε, ἄθλιε, ἀσεβῆς!
Ὁ βλασφημῶν ὁσάκις θυμωθῇς!
Ἡ κρίσις εἶν' σιμὰ,
Ὦ, μοῖρα τρομερά!
Νὰ σοῦ κλεισθοῦν τὰ χείλη μιαρά.

5\. Φθείρουν καὶ ἄλλους ὅσοι ἀτακτοῦν,
Καὶ ἂν οἱ σύντροφοί μου βλασφημοῦν
Πρῶτον τοὺς νουθετῶ,
Τότε τοὺς ἀθετῶ,
Ἢ μέλλω μὲ αὐτοὺς ν' ἀφανισθῶ.

6\. Καὶ ἔκτοτε διὰ παντὸς θρηνοῦν,
Ματαίως δ' οἱ κακόμοιροι ζητοῦν,
Νεροῦ κἂν σταλαγμὸν,
Ψυχρὸν καὶ δροσερὸν,
Τὴν γλῶσσαν νὰ κρυάνῃ ἐκ φλογῶν!

ΩΔΗ ΚΕ'.

Τὸ Κακὸν τῆς Φιλονεικίας.

1. Ἂς χαίρουν οἱ σκύλοι πῶς δάκνουν καλὰ,
Δὲν πλάττονται φίλοι, οὐδὲ λογικά.
Ἂν λύκοι μουγκρίζουν, Θεὸς συγχωρεῖ,
Κ' ἂν ὄφεις συρίζουν, ἡ φύσις ὠθεῖ.

2. Ἀλλ' ὦ, μοῦ παιδία, μὲ νοῦν λογικὸν,
Ἐρᾶτε φιλίαν, καὶ ὄχι θυμόν.
Τὰ περιστεράκια δὲν πολεμοῦν,
Τ' ἁπλᾶ σας χειράκια, ἄχ, πῶς νὰ κτυποῦν!

3. Ὁ δαίμων ἀμπώχνει εἰς λόγια κακὰ,
Καὶ ἔπειτα σπρώχν' εἰς σπαθία γυμνά·
Τοιαύτης λογῆς ἐπειράχθη Καῒν,
Κ' ἐφόνευσεν Ἄβελ μὲ ᾅδου ὀργήν.

4. Γλυκίστη φιλία, εἰς ὅλους ἂς ζῇ,
Καὶ φιλανθρωπία, Θεοῦ ἀρετή.
Ὦ νέοι, ὦ νέοι! θωρεῖτε Χριστὸν,
Καὶ ζῆτ' ἀμοιβαῖοι, εἰς κάθε καλόν.

5. Ὡς τῇ ἡλικίᾳ, ἐτράβιζ' ἐμπρὸς,
Τῇ θείᾳ σοφίᾳ, ἔζοῦσ' ὁ Χριστός.
Τί ἥσυχον βίον! τί νοῦν εὐμενῆ!
Ὡς ἂν τὸ ἀρνίον, γλυκὸν καὶ πραΰ.

6. Μὲ μακροθυμίαν, τὸ τότε μικρὸν,
Κρατεῖ βασιλείαν, εἰς τὸν οὐρανόν·
Ἀλλ' εἰς τὰ παιδία, κοιττάζει συχνὰ,
Ποῖα ζοῦν ἐν φιλίᾳ, κ' ἐκεῖν' ἀγαπᾷ.

7. Υἱὲ τῆς Παρθένου! γλυκὲ Ἰησοῦ!
Ὦ, σήκωσε πᾶσαν ὀργὴν ἀπ' ἐμοῦ!
Ἐὰν ἡσυχάζω, καὶ μὴν ἀτακτῶ,
Ἐσὲ ὁμοιάζω, καὶ πάντ' εὐτυχῶ.

ΩΔΗ Κϛ'.

Τὸ Κακὸν τῆς Ὀνειδολογίας.

1. Τὴν γλῶσσαν χαίρω, χαίρω νοῦν,
Τὸν Πλάστην μου ν' ὑμνῶ,
Κ' ἂν οἱ κακοὶ μὲ λοιδωροῦν,
Δὲν ἀντιλοιδορῶ.

2. Ἂν χείλη δὲ, τὰ τολμηρὰ,
Ὑβριστικῶς λαλοῦν,
Μέλλουν τὰ τόσῳ βδελυρὰ,
Εὐθὺς νὰ κολασθοῦν.

3. Νὰ, 'κεῖνα τὰ κακόγλωσσα,
Γελοῦν 'Ελισσαιὲ,
Κ' ἀψὰ βοοῦν τ' ἀκόλαστα,
"'Ανέβα φαλακρέ!"

4. Εὐθὺς τοὺς πέρνει ὁ Θεὸς,
Τὴν τολμηρὰν πνοὴν,
Τὰ κομματίζει φοβερῶς,
Μὲ λύπην των πολλήν.

5. 'Εξῆλθ' ἐκ δάσους 'κεῖ σιμὰ,
Θηρία μὲ βρυγμοὺς,
Καὶ κατεσπάραξαν αὐτὰ,
Μ' ὀργὴν καὶ στεναγμούς.

6. Τὰ χείλη μου ἂς χαλινῶ,
Μὲ ἠθικὴν χρηστὴν,
Κ' εἰς τὸ ἑξῆς ἂς ἐπαινῶ,
Τὸν μέγαν μας Κριτήν.

ΩΔΗ ΚΖʹ.

Ἡ Ὠφέλεια τῆς Φιλοπονίας.

1. Νὰ, μί' ὡραία μέλισσα,
   Στὸν ἥλιον τὸν λαμπρόν!
   Πετᾷ πετᾷ ὁλόγυρα,
   Νὰ μάζῃ τὸ γλυκόν.
2. Μὲ τέχνην της, μὲ μόχθον της,
   Τὴν σίμβλην εὐσκευᾷ·
   Μὲ μέλι δὲ πολυανθὲς,
   Στιβάζει την καλά.
3. Εἰς τέχνας καὶ ἐγὼ, καλὰς,
   Πετῶ χαροποιά·
   Διότι χεῖρας τὰς ἀργὰς,
   Ὁ δαίμων τὰς πειρᾷ.
4. Δός με, Θεέ! τὴν χάριν σου,
   Καὶ θέλω ἀγαπᾷν,
   Τὰ ἔργα καὶ τὰ χρέη μου,
   Κ' εἰς σὲ, κ' αὐτὰ τρυφᾷν.

5. Οὕτω δουλεύων, θέλω ζῆν,
 Μ' ἐλπίδα ἐν Χριστῷ·
 Κ' εἰς τὴν ἐσχάτην μου πνοὴν,
 Ἀφόβως σ' ὑπαντῶ.

ΩΔΗ ΚΗ΄.

Ὁ Κίνδυνος τῆς κακῆς Συντροφίας.

1. Διὰ τί νὰ παίζω μὲ κακούς;
 Τὰς πράξεις των δὲν ἀγαπῶ.
 Οὐδὲ βλασφήμους, ἢ αἰσχροὺς,
 Ἢ κακολόγους δὲν φρονῶ.
 Φιλόνεικοι, πῶς βλασφημοῦν!
 Κ' ὡς πρὸς τὸν ᾅδην ἀστοχοῦν.

2. Τραγῴδια τ' ἀσελγῆ μισῶ,
Βλάπτουν τ' ὠτία τῶν καλῶν.
Τὴν γλῶσσάν μου ἂς μὴ λεπρῶ,
Μὲ τὰς ᾠδὰς τῶν ἀσεβῶν.
Τὰ χείλη μου Θεὸν ὑμνοῦν,
Καὶ πᾶν τὸ μισητὸν μισοῦν.

3. Μακρὰν ἐμοῦ οἱ χλευασταὶ,
'Ποῦ περιπαίζουν τὸ καλόν!
Μακρὰν ἐμοῦ, βεβηλωταὶ,
Ὁμοῦ καὶ γέλοιον, τὸ αἰσχρόν!
Ἑνὸς προβάτου ἡ φθορὰ,
Συχνῶς μολύνει τὰ λοιπά.

4. Τῶν ἐναρέτων, τῶν ἐδῶ,
Θεὲ, σὺ εἶσαι ἐραστής·
Δὲν ἤθελα νὰ κατοικῶ,
Μὲ τοὺς κακοὺς ἐπὶ τῆς γῆς.
Μὲ τοὺς κακοὺς ἂς μὴ κριθῶ,
Δὲν τοὺς ἠγάπα οὔτ' ἐγώ.

ΩΔΗ ΚΘ΄.

Ἡ Μωρία τῆς Ὑπερηφανείας.

1. Πῶς μὲ μοῦ τὴν φορεσίαν,
Πῶς νὰ 'περηφανευθῶ!
Δὲν μᾶς ἦλθε μ' ἁμαρτίαν;
Δὲν τὴν θέλει ἡ αἰδώ;

2. Ὅτ᾽ ἡ Εὔα πρῶτ᾽ ἐνδύθη
Τὰ συκόφυλλα, αὐτὴ
Ἐπενθοῦσε, κ᾽ ἐλυπήθη
Πρᾶξίν της τὴν ἀπρεπῆ.

3. Μ᾽ ὅλον τοῦτο, τὰ παιδία,
Πῶς πομπεύουν, τὰ μωρά!
Τῆς φθορᾶς των τὰ σημεῖα,
Καὶ καυχῶνται εἰς αὐτά.

4. Κοίτταξε τὰ νεανίδια,
Κοίτταξε τὸν παῖδ᾽ ἁπλοῦν!
Βαρυμένους μὲ στολίδια,
Ποῦ νὰ ταπεινοφρονοῦν;

5. Ὦ, λωλὰ, λωλὰ παιδάκια!
Τὰ ἱμάτια τοῦ χενοῦ,
Τὸ σκωλῆκι καὶ τ᾽ ἀρνάκια
Τὰ ᾽φοροῦσαν πρὸ πολλοῦ.

6. Στολισθῆτε μ᾽ εὐμενείαν,
Στολισθῆτε μ᾽ ἀρετὴν,
Στολισθῆτε μ᾽ εὐπραγίαν,
Κ᾽ ὅλοι θέλουν σᾶς ζητεῖν.

ΩΔΗ Λʹ.

Στολίδια εὐπρεπῆ εἰς Νεανίδας.

1. Ὅτ' ἡ Εὔα ἐπειράσθη,
Μὲ τὰ μῆλα τὰ γλυκὰ,
Τότε πρῶτον ἐσκεπάσθη,
Τῆς συκίας τὰ βλαστά.

2. Μὴ, λοιπὸν, μὴ καυχηθῶμεν,
Εἰς ἱμάτια τὰ λαμπρά·
Φθάνει νὰ εὐπρεπισθῶμεν,
Κ' ὅλα ν' ἦναι παστρικά.

3. Τ' ἄνθη, κ' εὔμορφα ψυχάρια,
Παρ' ἐμὲ λαμπροφοροῦν·
Τῆς ῥοδίας τὰ βλαστάρια,
Πάντα μὲ ὑπερτεροῦν.

4. Ἔξω, ἔξω τὰ λεπίδια!
Ὦ Θεέ μου! ἂς φρονῶ
Τ' ἐσωτερικὰ στολίδια,
Καὶ μ' αὐτὰ νὰ κοσμηθῶ.

5. Ἂς φορῶ τὴν ἐπιστήμην,
Τὴν ἀλήθειαν, τὴν αἰδὼ,
Τὴν εὐσέβειαν, τὴν εἰρήνην,
Ταῦτα, ταῦτα ἂς ζητῶ.

6. Νὰ, ἱμάτιον τῶν ἀγγέλων,
Εἰς τὸ ἐπουράνιον φῶς!
Κ' ὁ Χριστὸς, ἐδὼ 'σὰν ἔζη,
Τὸ ἐφόρει καὶ αὐτός.

7. Μὲ τὴν χρῆσιν δὲν λερόνει,
Μὲ βροχὰς δὲν ἀπανθεῖ,
Κ' ὅσον πλέον παλαιόνει,
Πλέον ἀκτινοβολεῖ.

8. Τοῦτο, τοῦτο ἐνδυμένη,
Εἰς τοὺς ἄνδρας ἂς φανῶ·
Κ' ὅταν εἶμ' ἀποθαμμένη,
Τότ' ἐκ νέου τὸ φορῶ.

ΩΔΗ ΛΑ'.

Ἡ πρὸς τοὺς Γονεῖς Ὑπακοή.

1. Παιδί μου! ἂν θέλης νὰ ζῇς,
Θεάρεστα, κ' εἰς ἡδονὴν,
Ὦ! τίμα ἐσοῦ τοὺς Γονεῖς,
Καὶ πᾶσαν αὐτῶν προσταγήν.

2. Στοχάσου μ' ὁποίας πληγὰς,
Σὲ πλήττει ὁ μέγας Θεὸς,
Ἂν παίξῃς μὲ τὰς ἐντολὰς,
Θεοῦ, ἢ πατρὸς, ἢ μητρός.

3. Μαυρόν' ἡ κατάρα Θεοῦ,
Τὸ ὄνομα τοῦ ἀπειθοῦς,
" Κ' οἱ ἱέρακες τ' ὄμμα αὐτοῦ "
" Τὸ τρώγουν μ' ὀδόντας ὠμούς !"

4. 'Αλλ' ὅσοι τιμοῦν τοὺς Γονεῖς,
Καὶ πρὸς τὸν Χριστὸν εὐπειθοῦν,
Μακρόβιοι εἶν' ἐπὶ γῆς,
Καὶ εἰς τὸν Παράδεισον ζοῦν.

ΩΔΗ λβ'.

Θρῆνος Φιλοπαίγμονος Παιδίου.

1. Διὰ τί νὰ ὑπεραγαπῶ,
Τὸ παίζειν καὶ τρυφᾷν ;
Πῶς τὰ οὐράνια νὰ μισῶ,
Κ' ἐρῶ πλαστὴν χαράν ;

2. Πρὸς τί, Θεέ μου! μελετῶ,
Τὸν θεῖόν σου χρησμόν;
Πλὴν, τὰς βουλάς σου ν' ἐκτελῶ,
Μὲ βίον ἀγαθόν;

3. Ἆ, τί παράφρων μου ὁ νοῦς!
Ἆ, πόσον ἀτακτῶ!
Ἀντὶ νὰ πράττω ὡς σοφοὺς,
Χειρότρα ἀστοχῶ.

4. Κάμε, Θεέ! νὰ σωφρονῶ·
Ἐλέησον παιδί·
Κ' εἰς τὸ ἑξῆς ψυχαγωγῶ,
Μ' ἀρέσκειαν ἐγκρατῆ.

ΩΔΗ ΛΓ'.

Τραγῴδιον Αὐγερινόν.

1. Ὦ, πάνσοφέ μας Ποιητά!
Ἐσὺ τὸν ἥλιον διοικεῖς.
Ἰδοὺ 'ποῦ λάμπει 'στὰ βουνὰ,
Καὶ πάντ' ἀρχίζει ἐνωρίς.

2. Ἀφοῦ δ' ἐκ τῆς Ἀνατολῆς,
Τὸ στάδιόν του ἀρχινᾷ,
Στίλβει ὁλογυροφανὴς,
Κ' οὐδέποτέ του σταματᾷ.

3. Ὡς δὲ τὸν ἥλιον, καὶ ἐγὼ,
Δουλείας ἤθελ' ἐκτελεῖν·
Μαζὺ μ' αὐτὸν ἂς σηκωθῶ,
Καὶ ψάλω ὄρθριον ᾠδήν.

4. Σὺ φώτισέ με, Ὕψιστε!
Καὶ πᾶσαν ὀκνηρὰν ψυχὴν,
Νὰ ἀφιερόνωμεν εἰς σὲ,
Τὴν νεαρὰν ἡμῶν αὐγήν.

ΩΔΗ ΛΔ΄.

Τραγῴδιον Ἑσπερινόν.

1. Πάλιν τὰ νέφη τῆς νυκτὸς,
Πλέουν ἐπὶ τὸν οὐρανόν·
Καὶ ὡς μ' ἐφύλαξ' ὁ Θεὸς,
Ἂς ψάλω τὸ ἑσπερινόν.

2. Εἰς κάθε ὥραν δοκιμῶ,
Τὴν καλλονὴν τοῦ Δημιουργοῦ·
Καὶ ἄχ! μὲ ἐντροπὴν θρηνῶ,
Ἀχαριστίαν τὴν ἐμοῦ.

3. Ἡ μὲν νεότης πλημμυρεῖ,
Μὲ λάθη καθημερινῶς·
Ἀλλ' ὁ Θεὸς μὲ συγχωρεῖ,
Τὰ ἐξαλείφει ὁ σταυρός.

4. Ἰδοὺ κοιμῶμαι γαληνῶς,
Οἱ ἄγγελοι ἂς μ' ἀγρυπνοῦν·
Καὶ εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτὸς,
Ὁλόγυρά μου ἂς πετοῦν.

ΩΔΗ ΛΕ'.

Ἡ Κυριακὴ Αὐγή.

1. Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα,
Ἀναπαύσεως γλυκῆς.
Ὦ, τοῦ δροσεροῦ ἀέρα,
Τῆς μεγάλης ἑορτῆς!

2. Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα,
Ὅτ' ὁ μέγας Ἰησοῦς,
Ἀνελήφθ' εἰς τὸν αἰθέρα,
Σπάσας τάφου τοὺς δεσμούς.

3. Αὔτη εἶναι ἡ ἡμέρα,
"Οταν ὅλ' οἱ εὐλαβεῖς,
Νὰ λατρεύουν τὸν Σωτῆρα,
'Εξυπνοῦνται ἐνωρίς.

4. Αὔτη εἶναι ἡ ἡμέρα,
'Πὲρ τὰς ἄλλας ποθητή.
Χαῖρε, χαῖρε, καὶ τρὶς χαῖρε,
'Η οὐράνιος ἑορτή!

ΩΔΗ Λϛ'.

'Η Κυριακὴ 'Εσπέρα.

1. Ὦ, Θεέ μου! πόσ' εὐφραίνει,
Νὰ ἰδῶ σου τὸν λαόν!
Πόσῳ ψάλλει ὅτ' ἐμβαίνει,
'Στὸν μελίφωνον ναόν!

2. Ἤμουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν·
Τί χαρά! τί ἡδονή!
Ἤκουσα τὴν ὁμιλίαν,
Κ' ἡ ψυχή μου σωφρονεῖ.

3. Γλύψε μοὺ εἰς τὴν καρδίαν,
Ὦ Θεέ! τὴν ἀστατῆ,
Τὴν ἱερὰν διδασκαλίαν,
Κ' ἄς μ' ἐνλάμπῃ ἡ Γραφή.

4. Μὲ στοχάσεις ὅλως θείας,
Τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Γραφῆς,
Πλύνε μου τὰς διανοίας,
Καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς.

5. Τότε δὲν μιαίνω πλέον,
Τὴν ἁγίαν Κυριακήν·
Θέλω ζῆν μὲ βίον νέον,
Κ' ἐν εἰρήνῃ κοιμηθῆν.

ΩΔΗ ΛΖ'.

Τραγῴδιον Κλεπτικόν.

1. Πῶς τοὺς ἄλλους νὰ φθονῶ;
Πῶς τὰ ξένα νὰ ἁρπάζω;

Χεῖρας ἔχω νὰ μοχθῶ·
Τίμια, τίμια ἂς κοπιάζω.

2. Εἶναι κλέπτης ἀμαθὴς,
Ὅστις νὰ πλουτῇ ἐλπίζει·
Ὁ κακόβουνος ληστὴς,
Λύπην κ' ἐντροπὴν θερίζει.

3. Νὰ ἡ Εὔα κ' ὁ Ἀδάμ!
Μὲ τὴν ἁρπαγὴν ἐκείνων,
Τί, ἄχ! τί ἐκέρδησαν;
Τρόμον, θάνατον, καὶ θρῆνον!

4. Ἀλίγον ἀλίγον τοὺς βαθμοὺς,
Τὸ κλεπτάκι πρῶτ' ἀρχίζει·
Προπατεῖ δ' εἰς ἁρπαγμοὺς,
Καὶ ἡ φοῦρκα τ' ἀφανίζει!

5. Δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸν,
Νὰ σκεπάσωμεν κλεψίαν·
Πῶς νὰ φύγωμεν Θεόν;
Βλέπει εἰς νυκτὸς σκοτίαν.

6. Ὦ Θεὲ τῶν οὐρανῶν!
Φύλαττέ μ' αὐτὰς τὰς χεῖρας,
Ἐκ κλοπῆς καὶ ἁρπαγμῶν,
Μήπως τύχω κλέπτου μοίρας.

ΩΔΗ ΛΗ΄.

'Ο Θεῖος Δεκάλογος.

1.

Α΄. Θεὸς καὶ Πλάστης, πλὴν ἐμοῦ,
Οὐδεὶς τῳόντι εἶναι·
Προστάζω εἰς θεοὺς ψευδεῖς,
Τὰ γόνατα μὴ κλίνε.

2.

Β΄. Γλυπτὰ καὶ ὁμοιώματα,
Τῶν κάτω ἢ τῶν ἄνω,
Ποτὲ νὰ μὴ λατρεύῃς σύ·
Οὔτ' εἴδωλα λαμβάνω.

3.

Γ΄. Εἰς μάτην τ' ὄνομα Θεοῦ
Νὰ λάβῃς εἶν' κακία.
Δ΄. 'Εργάζου ἓξ ἡμέρας σύ·
'Η δ' ἄλλη εἶν' ἁγία.

4.

Ε΄. Πατέρα σέβου πάντοτε,
Καὶ τίμα τὴν μητέρα·
Καὶ εὖ σοι γίνετ' ἐπὶ γῆς,
Νυκτί τε καὶ ἡμέρᾳ.

5.

ς΄. Μὴ χύσῃς αἷμα, φύγε δὲ,
Τὴν ὀλεθροπραξίαν·
Ζ΄. Καὶ μὴ μοιχεύσῃς, μήτε ζῇς,
Εἰς βδελυρὰν πορνίαν.

6.

Η΄. Πτωχὸς ἂν ἦσαι, μᾶλλον ζῇς
Πτωχὸς, παρὰ νὰ κλέψῃς·
Θ΄ Τῆς ψευδομαρτυρίας δὲ,
Μὴ γένοιτό σου σκέψις.

7.

Ι΄. Τὸ κλέπτειν εἶναι βδελυρὸν,
Κ' ἀπάνθρωπον ἐπίσης·
Τὰ ξένα νὰ ἐπιθυμῇς,
Οὐδέποτε τολμήσῃς.

ῼΔΗ ΛΘ΄.

Ἡ Οὐσία τοῦ Δεκαλόγου.

Μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου,
Ἀγάπα τὸν Θεόν·
Κ' ἀγάπα τὸν πλησίον σου,
Ὡς ἀγαπᾷς σ' αὐτόν.

ΩΔΗ Μ΄.

Τὸ πρὸς Χριστὸν Ὡσαννὰ τῶν Παιδίων.

1. Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ τοῦ Δαβίδ!
Ὁ ὁποῖος ποιμαίνει τὸ πᾶν.
Τὸν οὐρανογέννητον,
Τὸν Λυτρωτὴν,
Εὐλογῶ μὲ φωνὴν νεαράν.

2. Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ τοῦ Δαβίδ!
Τῷ παθόντι ἐπὶ τὸν σταυρόν.
Εἰρήνην, συγχώρησιν,
Παντοτεινὴν,
Ἠγόρασε μ᾽ αἷμα ἱερόν.

3. Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ τοῦ Δαβίδ!
Κυκλοῦτε, πιστοὶ, τὸ Σιών.
Παιδία καὶ γέροντες,
Ὅλοι ὑμνοῦν,
Σωτῆρα, Μεσίτην, Θεόν.

ᾨΔΗ ΜΑ΄.

Ὁ Χρυσοῦς τοῦ Σωτῆρος Κανών.

Καλὸς πρὸς ἄλλους ζῇς ἐσὺ,
Ὡς θέλεις νὰ σὲ ζοῦν κ᾽ αὐτοί·
Καὶ μὴ τοὺς κάμῃς, μητ᾽ εἰπῇς,
Ὅ, τι ἐξ ἄλλων δὲν φρονεῖς.

ᾨΔΗ ΜΒ΄.

Δοξολογία εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

1. ΠΑΤΕΡ᾽ ὑμνολογῶ Θεὸν,
Τὸν ζῶντα κ᾽ ἀληθῆ·
Μᾶς ἔστειλέ του τὸν Υἱὸν,
Ὡς θῦμα νὰ σφαχθῇ.

2. Ἁρμόζει δόξα ἡ αὐτὴ,
᾽Στὸν ἄναρχον ΥΙΟΝ·
Ὁ ἄνθρωπος νὰ λυτρωθῇ,
᾽Επῆρε τὸν σταυρόν.

3. Μ᾽ οὐράνιον δόξαν τὴν αὐτὴν,
Τὸ ΠΝΕΥΜΑ ἂς ὑμνῶ·
Μὲ ἀναπλάττει τὴν ψυχὴν,
᾽Στὸν οὐρανὸν νὰ ζῶ.

4. Τρισάγιέ μας Ποιητά!
Πνεῦμα, Υἱὸς, Πατήρ·
Χαῖρε, ὦ χαῖρε ὑψηλὰ,
Τοῦ κόσμου ὁ Σωτήρ!

ΩΔΗ ΜΓ΄.

Τὸ πρὸς τὴν Ἁγίαν Τριάδα Τροπάριον.

1. Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατὴρ,
Κατοικῶν ἐν οὐρανῷ,
Εἰς κινδύνους ὁ Σωτήρ·
Πῶς, ὢ πῶς ν' ἀπελπισθῶ;

2. Καταφυγή μου ὁ Υἱὸς,
Ἂν βροντήσ' ἡ θεί' ὀργή.
Μὲ λυτρόνει ὁ σταυρὸς,
Μὴ κ' ὁ ᾅδης κεραυνῇ.

3. Πνεῦμα Ἅγιον! σκέπη μου!
Σὺ φωτίζεις, μόνον σύ·
Βόησον, ὢ γλῶσσά μου,—
Τριὰς Ἁγία, δόξα σοι!